kaebades oma kurjust kinnikatta. Reinoloadder on miño arwates wägga tark mees, sellepärrast pallusin teña eest. Olgo ellokäik kudda tahhes, teña nõu olli iggaskohhas mõnus. Kes köik ette wõib teada? Ülleliig kirus on meleto asjatallitaja, agga mis pikka mõtlemisega ette wõttate, sedda tehke.“

Lõupard ütles: „Kuñingasa nõu on hä! Wõtkem teña wabbandamist essiteks kuulda. Kutsuge tedda kohto ette; mis seal õiguseks mõistetakse, sedda täitkem silmapilgul.“

Kriimsilm issand kostis: „Wabbandago Reinowadder ennast, kudda tahhes, miña mõistan tedda siiski ulka. Wai kas unnustasite jubba, kuidas ta salla warrandusega kuñinga pettis, mis Tõlparroallika liggidal Narrika põesa al seisab? Teña wallekeel on köiki petnud, meid Messikäppaga äbbi ja teotuse sisse saatnud. Teña kurjateggija lusib nüüd möda nõmme ja räggastikusi, wagga tekäijaid taggakiusates. Teña nahk peab õrrele sama. Miks ta seie ei tulle, kui ta süta on?“

Kuñingas üdis: „Löppetagem lorri. Köik walmistago ennast sõa wasto, et kuendamal ommikul walmis ollete, miñoga wäljaminna. Teie, suremad issandad! tulge raudrides ja kilpitega! teised allamad wõtko wibbud, lingud, nuijad, oddad ja tapperid kätte; küned ja ambad olgo pealegi iggalühhel terrawad. Wapramad mehhed tõstame sõawäe pealikuks. Meie wõttame wäe kaupa Kurjasünnitus mõisa köige warraga.“

Koggokond tõstis ühhest suust rõemo kissa sedda kuuldes.

Pärrast nõupiddamist pugges Irmabbe määr sallaja teiste ulgast ja töttas Reinowadderile sõnumeid wima. Teel räkis ta issennesega: Nüüd on waña lel leilis! muido seisis ta iggaskohhas meie eest, kes nüüd teñale abbiks tulleb? Ello, mõisi ja warra löppetakse korraga.

Kui ta weike widdewikul Kurjasünnitus mõisa jõudis, tulli Reinowadder wärrawas teñale wasto ja ütles lahke sõnaga: „Terre tullemast, kallis lellepoeg! Miño meel mõlgub rõemo teid nähhes. Miks te ni kiresi jooksite, et rinnad lõetsuwad ja kassukas suitseb? Mis udise hääd teie keleke mulle siis kulutab?“

„Miño kurjad sõnumid ähwartawad willetsust“, kostis Irmabbe. „Waewaga peasin seie! Teie auo, ello ja warra, köik on kimbus. Ma näggin kuñinga tullise wihha, — teña ähwarduse mõur uñiseb praego mo kõrwas. Kuendamal ommikul tulleb kuñingas sõawäega teie kallale. Andke jalgile tuld, enne kui õnnetuse rahhe pilwe teie kaela langeb. Messikäp Kriimsilmaga on kuñinga sõbrad, iggamees peab nende pilli järrel tantsima. Teid sõimatakse röövliks ja mõrtsukaks. Koddojäñes ja warres tõstsid nut kaebtust teie peale. Sõawankrid, wibbud, oddad ja tapperid, ambad ja terrawad küned on teie wasto walmis, kuhhu waene peasete?“

Reinowadder küssis naeratades: „Kas teil mid-

Reinowadder Rebbane. 1850 , lk. 1145